



เกิดใหม่
ฟ้าประทาน
+ มั่นคงรามาเสวยจริง!
악당의 누나는 오늘도 고통받고



เกิดเป็นพี่สาวตัวร้าย มันช่างทรमानเสียจริง!

악당의 누나는 오늘도 고통받고



4

Ellianyang

เขียน

อวาวอล

แปล

115014 ด็องรากรทนะพิสัย



เกิดเป็นพี่สาวตัวร้ายมันช่างทรมานเสียจริง! 4

약당의 누나는 오늘도 고통받고



PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks @PeonyPublishing

약당의 누나는 오늘도 고통받고

Lydia's Great Escape

Copyright © Elianyang, 2018

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KW BOOKS, Korea.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with KW BOOKS through IP PRIME, Bucheon, Korea.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7707-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ บุญยาพร มีแสง • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาดา งามวัฒนจินดา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด

ออกแบบรูปเล่ม สกล ปานกลินพุ่ม, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ปิณณิกา, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวการเกิดใหม่ ทะลุมิติ และย้อนเวลาอันแสนวุ่นวายได้เดินทางมาถึงบทสรุปเนื้อเรื่องหลักของเราแล้ว แต่ไม่ต้องเสียใจไป เพราะเรายังมีเล่ม 5 ซึ่งเป็นเล่มรวมตอนพิเศษ ให้ทุกคนได้ฟินไปกับความรักหวานเกิน 100% ของพวกเขาทั้งคู่ อย่าลืมติดตามเก็บให้ครบชุดกันนะคะ

ในที่สุดความลับเรื่องชาติกำเนิดของลิเดียก็ถูกเปิดเผยให้ทุกคนได้รับรู้ ขณะเดียวกันเอสซีก็ทำเรื่องถอดชื่อลิเดียออกจากตระกูล เขาอยากจะเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอให้เร็วที่สุด เพื่อจะได้เปลี่ยนสถานะไปเป็น ‘คนรัก’ ลักที่ จะไม่มี ‘พี่สาวแสนสวย’ กับ ‘น้องชายตัวร้าย’ อีกต่อไป

สุดท้ายเรื่องราวความรักอันแสนวุ่นวายของพี่สาวและน้องชายคนละสายเลือดก็ลงเอยอย่างสวยงาม มาร่วมยินดีกับความรักของทั้งคู่ได้ใน *เกิดเป็นพี่สาวตัวร้ายมันช่างทรมานเสียจริง!* เล่ม 4 กันเลยละ



PEONY

บทที่ 13



ฤดูใบไม้ผลิของเทพธิดาอะกริต้า (1)

ในวันนั้นที่อาณาจักรบิรอส เคิร์กต้องลำบากถึงสองครั้ง ครั้งแรกคือตามจับราชินีที่หนีไป และครั้งที่สองคือให้พาเอสซีและคนอื่นๆ ไปที่คฤหาสน์ดยุกอย่างรวดเร็ว ง่ายตาย และสะดวกสบาย

อันที่จริงครั้งแรกไม่นับเป็นความยากลำบาก แต่อย่างหลังน่าจะลำบากกว่า นั่นได้ยื่นเคิร์กพิมพ์พำขณะที่เขาวาดวงเวทมนตร์สำหรับการเคลื่อนย้ายคนหลายคนบนพื้น

“นี่มันใช้แรงงานกันเกินไปนะ...ข้าจะแจ้ง...”

“...”

ไปแจ้งที่ไหนก่อน

แม้เคิร์กจะสามารถจับราชินีมาได้โดยง่าย แต่ดูเหมือนว่าการพาหลายๆ คนเดินทางไกลพร้อมกันนั้นไม่ง่ายเลย หลังจากใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายเสร็จ จากที่เคยได้ยื่นเคิร์กบอกว่าทำเดินของเขาจะเหมือนลูกกวาดแรกเกิด แต่ตอนนี้ฉันได้เห็นกับตาตัวเองแล้ว

เคิร์กเดินสะดุดเพราะยืนได้ไม่มั่นคงแต่ก็พยายามไม่ให้ล้ม แล้วพูดด้วยใบหน้าที่ซีดเซียวราวกับว่าไม่มีเลือดเลยสักหยด

“ให้ข้าพัก...ฟื้นฟูพลังสักหน่อยเถอะ...”

ฉันเห็นด้วย เพราะยังไม่อยากเก็บศพลูกครึ่งปีศาจที่หน้าบ้าน
ดังนั้นเคิร์กจึงกลายเป็นสมาชิกในคฤหาสน์มาไ้ระยะหนึ่งแล้ว เขาบนหัว
ดูเหมือนจะถูกซ่อนไว้ด้วยวิธีการบางอย่าง พอไม่มีเขบนหัว เคิร์กก็แทบ
จะเหมือนมนุษย์

ผู้คนในคฤหาสน์ต้อนรับคนแปลกหน้าที่กลับมาพร้อมพวกฉัน
โดยไม่มีท่าทีรังเกียจใดๆ อันที่จริงดูเหมือนพวกเขาไม่ค่อยสนใจเคิร์ก
เท่าไร ถึงอย่างไรในคฤหาสน์ก็ยังมีห้องว่างอีกเยอะแยะ จะมีแขกแปลกหน้า
เข้ามาเพิ่มจะเป็นไรไป

พวกเขาหันไปสนใจเรื่องอื่นมากกว่า และวันรุ่งขึ้นทันทีที่ฉัน
หายเหนื่อย พวกเขาก็ตะครุบฉันทันที

“เลดี้ กรุณาเล่ามาตอนนี้เลยเจ้าค่ะ”

เบลซีย์นถลึงตากว้างบังคับให้ฉันนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นชั้นหนึ่งพร้อม
เตาผิงอันอบอุ่น โดยมีอเล็กซ์กับคุณพ่อบ้านยืนอยู่ข้างกัน หลังจากนั้น
คนรับใช้หลายคนก็ตามมาด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็นั่งลงด้วย อเล็กซ์
ก้าวมาข้างหน้าเพื่อช่วยเบลซีย์พูดอีกแรง

“ใช้ขอรับ ท่านบอกว่าจะอธิบายทุกอย่างเมื่อกลับมา พวกเรา
รอมานานแล้ว ทำไมไม่ปล่อยให้ข้ารู้สึกเหมือนฝันในคำคินกลางฤดูร้อน...
ไม่สิ ต้องบอกว่าเราอยู่ในความฝันกลางวันกลางฤดูหนาวใช่ไหมขอรับ”

เราอยู่ในความฝัน

เขาหมายถึงฝันว่าหน้าตัวเองกลายเป็นเอลฟ์ครึ่งวันเทรอ ทันใดนั้น
ฉันก็เกือบหลุดขาออกมา แต่ก็กลืนมันไว้ด้วยการกระแอมในลำคอ

เบลซีย์พูดอีกครั้ง

“เลดี้ นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นเจ้าค่ะ ทำไมท่านต้องไปที่อาณาจักรนั้น
และทำไมท่านเอร์ลถึงต้องมาที่คฤหาสน์บ่อยๆ”

“อืม...”

ฉันออกไปจากคฤหาสน์โดยบอกไว้ว่าฉันจะอธิบายเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียดตอนที่ฉันกลับมา นี่ก็ถึงเวลาแล้ว คงหลีกเลี่ยงไม่ได้ และฉันก็ไม่คิดจะหลีกเลี่ยงอยู่แล้ว

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง ฉันก็เอ่ยปาก

“ไปเรียกทุกคนในคฤหาสน์ให้มารวมกันที่นี่ได้ไหม”

ห้องนั่งเล่นกว้างขวางกว่าที่คิด ทุกคนจึงเข้ามาอยู่รวมกันได้สบายๆ

ฉันมองผู้คนที่มารวมตัวกันจนเต็มห้อง ดูเหมือนบางคนจะยังงุนงงเพราะถูกเรียกมาในขณะที่กำลังทำงานอยู่ ในมือพวกเขายังถืออุปกรณ์ทำครัวหรือกรรไกรทำสวน ส่วนพวกอัศวินก็เหมือนจะถูกเรียกมาขณะที่กำลังฝึกอยู่จึงเห็นบางคนยังมีอาวุธอยู่ในมือ และบางคนก็มีผ้าเช็ดตัวพาดอยู่บนไหล่ ทุกคนต่างพากันเงิบอย่างรอคอยว่าฉันจะพูดอะไร

“ก่อนอื่น...”

ฉันพยายามสบตาแต่ละคน แต่ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะมีคนตรงหน้าเยอะเกินไป ฉันเลยเริ่มพูดทันที

“มีบางอย่างที่ข้าอยากจะประกาศให้ทุกคนทราบ”

แม้ว่าฉันจะกังวลเรื่องการพูด แต่น้ำเสียงของฉันก็มีความลั่นเล่ น้อยกว่าที่คิด

“จริงๆ แล้วข้าไม่ใช่สายเลือดของตระกูลนี้ ข้าเป็นแค่ลูกบุญธรรม”

“เลดี้!”

เบสซีร้องเรียกฉันด้วยความตกใจ ดวงตาของเบสซีโตเท่าไข่ห่าน ฉันยิ้มอย่างขมขื่นและรู้สึกผิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยปากอีกครั้ง

“มันกะทันหันมากเลยใช่ไหม ทุกคนคงจะตกใจมาก ขอโทษที่ข้าปิดบังเอาไว้ แต่ข้าจะบอกตอนนี้แหละ”

“เลดี้ ตอนนี่...”

“ล่าสุดที่ข้าเพิ่งเดินทางไปอาณาจักรบิรอสก็เพราะเรื่องชาติกำเนิดของข้า”

เบสซี่อ้าปากเหมือนกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เมื่อได้ยินเรื่องชาติกำเนิดของฉัน เธอก็เงียบไป อาจเป็นเพราะนี่คือสิ่งที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน ฉันจึงพูดต่อโดยไม่ชักช้า

“ข้าเป็นเจ้าหญิงแห่งอาณาจักรบิรอส”

“หา”

“เจ้าหญิง”

“ท่านเป็นเชื้อพระวงศ์หรือ”

ทันใดนั้นความโกลาหลก็เกิดขึ้นในห้องที่เคยเงียบสงบก่อนหน้านี้ ฉันคิดว่าที่พวกเขาเงียบจนถึงตอนนี้ก็เพราะพวกเขาตกใจจนพูดไม่ออกกับการประกาศเรื่องน่าช็อกของฉัน พอตั้งสติได้ ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นอย่างกะทันหันจนเสียงอื้ออึงดังไปทั่วห้องนั่งเล่น

“เจ้าหญิงหรือ หมายความว่าพวกเราดูแลเจ้าหญิงมาโดยตลอดจ้ะหรือ”

“สุดยอดไปเลย”

“พวกเราถือว่าเป็นข้าหลวงและนางกำนัลที่ได้รับใช้ราชวงศ์สินะ”

“ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าข้าได้เป็นนางกำนัล”

“ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นข้าหลวงและนางกำนัลได้นะ”

“แล้วทำไมเจ้าต้องชู้คอขนาดนั้นด้วยล่ะ”

ฉันกะพริบตา นี่เป็นปฏิกิริยาที่คาดไม่ถึงจริงๆ ขณะที่ฉันกำลังจ้องมองผู้คนที่ยังเสียงดังอย่างเหม่อลอย อยู่ๆ ก็มีคนยกมือขึ้น

“เลดี้ ไม่สิ เจ้าหญิง แล้วตอนนี้ท่านจะต้องกลับไปยังอาณาจักรหรือเปล่าขอรับ ท่านจะไปจากที่นี่หรือขอรับ”

“ไม่หรอก...ข้าจะไม่กลับไป นั่นคือเหตุผลที่ข้าต้องเดินทางไปอาณาจักรบิรอกเพื่อแก้ไขปัญหานั้น”

“หมายความว่าท่านจะยังคงอยู่ที่คฤหาสน์ต่อไปเหมือนที่เคยเป็นมาใช่ไหมขอรับ”

“ใช่แล้ว”

คนรับใช้พยักหน้าอย่างเข้าใจแล้วลดมือลง จากนั้นเขาก็เริ่มพูดคุยกับคนข้างๆ อีกครั้ง และสุดท้ายเรื่องที่คุยก็ไม่ต่างจากความวุ่นวายเมื่อสักครู่ พวกเขาคุยกันเรื่องที่ฉันเป็นเจ้าหญิง บ้างก็ดีใจที่พวกเขา กำลังรับใช้ราชวงศ์

ฉันรู้สึกอึ้งมาก พวกเขาไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยเหรอ หลังจากเห็นการตอบรับที่ค่อนข้างดีของพวกเขา ฉันก็อดถามไม่ได้

“แล้วทุกคนไม่ตกใจเลยเหรอ”

“ตกใจสิเจ้าคะ ท่านเป็นถึงเจ้าหญิงเชียวนะ แต่ก็เหมาะกับท่านดีเจ้าคะ”

“ใช่ขอรับ”

“ข้าก็คิดว่าท่านเป็นเหมือนเจ้าหญิงอยู่แล้วเจ้าคะ เพราะเจ้าหญิงในนิทานมักสวยกันทุกคน และข้าก็คิดว่าท่านเหมือนเจ้าหญิงในนิทานมาตลอดเจ้าคะ”

“นี่ เจ้าถือโอกาสประจบข้าหรือเปล่า”

“ข้าทำที่ไหนเจ้าคะ”

“เห็นอยู่ตั้งๆ”

“อืม ยังห่างไกลจุดนั้นเจ้าคะ”

“ไม่...ไม่ใช่...”

ฉันประหลาดใจมากจนแทบจะพูดติดอ่าง แต่ก็รีบพูดต่อ

“ข้าไม่ใช่สายเลือดของตระกูลนี้...”

“เธอเจ้าคะ ก็น่าตกใจนะ แต่...”

“มันสำคัญด้วยเธอเจ้าคะ”

“ใช่แล้ว อย่างไรก็ตามก็ยังอยู่ที่นี้ต่อไป ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากเมื่อก่อนใช่ไหมเจ้าคะ”

“ใช่ไหมพวกเรา”

พวกเขามองหน้ากันราวกับกำลังขอความเห็น เสียงพูดว่า “ใช่” และ “ถูกต้อง” ดังมาจากทั่วทุกที่ ฉันมองดูฉากที่เหมือนโดมิโนอยู่พักหนึ่ง แล้วเบนสายตาดอกไป

“...พวกท่านก็คิดอย่างนั้นด้วยหรือเปล่า”

พวกอัศวินซึ่งอยู่ด้านหลังคนรับใช้และสาวใช้มองหน้ากันก่อนจะยกไหล่

“ผู้ที่พวกเรารับใช้ไม่ใช่เจ้าหญิง แต่เป็นเลดี้ของตระกูลดยุก ข้าอธิบายนได้แค่นี้และไม่มีเหตุผลอื่นครับ”

“เข้าใจด้วย”

“ข้าก็คิดว่าอย่างนั้นครับ”

“ไม่มีใครช่วยแก้คำพูดที่เข้าใจยากของข้าให้ดูดีได้เลยสินะ”

“ถึงพวกข้าพูดไปก็เข้าใจยากพอกันแหละครับ จะคาดหวังอะไร”

คำตอบของอัศวินจบลงตรงนั้น ฉันเงยไปเพราะไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว แล้วก็มีคนยกมือขึ้นอีกครั้ง

“คือว่า”

เป็นสาวใช้ฝ่ายซีกล่าง

“ถ้าอย่างนั้นข้าขอกลับไปซักผ้าต่อได้ไหมเจ้าคะ...”

ดวงตาใสกะพริบอย่างไร้เดียงสา ฉันมองเธอก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตไป

ฉันออกไปที่สวนแล้วเอนตัวลงบนม้านั่ง ขณะที่เอนหลังและพาดแขนไว้บนพนักพิงพลาชมองดูสวนโดยไม่มีอะไรทำ ดาร์เวอร์ก็พูดกับฉัน

“เลดี”

ฉันตอบโดยไม่ได้หันหน้ากลับไป

“ทำไมคะ”

“ดูท่านสับสนมาก ข้าก็เลยออกมาเป็นเพื่อนครับ”

“ข้าไม่ได้สับสน...”

ฉันเหลือบมองเขาโดยยังไม่ได้เอาแขนที่พาดพนักพิงลง ไม่นานก็ถอนหายใจออกมา

“อย่างนั้นเหรอ ข้าคิดว่ามันค่อนข้างเป็นประกาศที่น่าจะทำให้ทุกคนตกใจ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเป็นอย่างนั้น ข้าก็เลยงุนงงหน่อย เพราะไม่คิดว่ามันจะผ่านไปด้วยดีขนาดนี้ เรียกว่าคาดไม่ถึงมั้ง หรือข้าควรจะบอกว่ารู้สึกหดหู่”

ในทางกลับกัน มันเป็นเรื่องที่ฉันต้องเตรียมใจตั้งนานกว่าจะพูดได้ แต่ทุกคนกลับแยกย้ายกันไปอย่างรวดเร็ว เริ่มจากสาวใช้ที่บอกว่าจะไปซักผ้าให้เสร็จ หลังจากนั้นทุกคนก็ออกจากห้องนั่งเล่นไปทำอะไรก็ตามที่ตนทำอยู่ ส่วนพวกอัศวินก็ออกไปฝึกซ้อมต่อ

หลังจากที่ส่งทุกคนออกไปและเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่อาณาจักรให้คุณพ่อบ้าน เบสซี และอเล็กซ์ที่ยังอยู่ฟังแล้ว ฉันก็ออกมาข้างนอก

ฉันเงยหน้ามองดาร์เวอร์ที่แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย แต่ก็ราวกับว่าเขาได้ยินทุกอย่างแล้ว ดาร์เวอร์ดูเหมือนจะคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยปาก

“มันสมควรเป็นแบบนี้แล้วครับ”

“สมควรเหรอ”

“สำหรับลูกจ้างระดับล่างที่ทำเฉพาะงานที่ได้รับมอบหมายและ

ไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับเจ้านาย มันไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับพวกเขา ตราบใดที่พวกเขายังได้รับค่าจ้าง ไม่ว่าเจ้านายจะไม่ใช้คนในตระกูลนี้ หรือแม้แต่ไม่ใช่มนุษย์เลยก็ตาม...”

“...”

จริงเหรอ พอฉันคิดตามก็คิดว่ามันคงเป็นแบบนั้น แต่ถ้าไม่ใช่ มนุษย์ก็อาจจะน่าตกใจนิดหน่อย ฉันเริ่มเข้าใจท่าทีของทุกคน ตราบใดที่ไม่มีปัญหาเรื่องเงินเดือน พวกเขาก็คงไม่ใส่ใจกับความลับเรื่องชาติกำเนิดของเจ้านาย...ไม่สิ มันไม่ใช่การอะไรของพวกเขaley รู้แล้วจะได้อะไร

ขณะที่ฉันกำลังตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้น ดาร์เวอร์ก็พูดต่อ

“พวกคนรับใช้ที่รับใช้เล็ดยังใกล้ชิดจะผูกพันและไม่รังเกียจท่าน เพราะพวกเขารู้ว่าเล็ดยังจะไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าชาติกำเนิดของท่านจะเปลี่ยนไปก็ตามครับ”

“...”

“เลยสรุปว่าไม่มีอะไรครับ”

ฉันฟังเงียบๆ แล้วเงยหน้าขึ้น ก่อนจะถามเขา

“แล้วท่านล่ะ”

ดาร์เวอร์รู้เรื่องชาติกำเนิดของฉันเร็วกว่าคนอื่น ๆ เล็กน้อย ก่อนวันที่ฉันจะออกเดินทางไปอาณาจักรบิรอซ ถ้าให้บอกช่วงเวลาที่เหมาะสมก็คือวันที่เอิร์ลเชิญนำโขกหน้าผากตัวเองในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์

เสียงของท่านเอิร์ลคงจะดังมากในวันนั้น

เขาตะโกนเสียงดังลั่นห้องนั่งเล่น ไม่มีทางที่ดาร์เวอร์ซึ่งเฝ้าอยู่หน้าประตูจะไม่ได้ยิน โดยเฉพาะสำหรับอัศวินที่ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี ความสามารถในการได้ยินย่อมดีกว่าคนทั่วไป

ดังนั้น ในวันนั้นฉันจึงบอกความลับเรื่องชาติกำเนิดของฉันให้

ดาร์เวอร์ฟัง และปฏิกิริยาของดาร์เวอร์ในขณะนั้นคือ...

“เข้าใจแล้วครับ”

อิม นั่นแหละ ไม่ใช่ว่าไม่อยากถามกลับต่อนั้นว่าแค่นี้เองหรือ แต่ไม่มีเวลา เพราะปัญหาตรงหน้าเป็นเรื่องเร่งด่วน แต่ตอนนี้ปัญหาได้รับการแก้ไขแล้ว ฉันมีเวลาว่างแล้ว

ไหนดูๆ พูดถึงแล้วก็ดี ฉันนึกถึงตอนนั้นแล้วจึงถามขึ้น

“ท่านรู้สึกยังไงตอนที่ได้ยินความลับเรื่องชาติกำเนิดของข้า ไม่มีอะไรอยากจะทำเลยหรือ”

ดาร์เวอร์นิ่งไปครู่หนึ่งขณะที่ถูกยิงคำถาม แต่สุดท้ายก็ตอบกลับมามีอย่างรวดเร็ว

“ครับ”

“ท่านไม่ตกใจเลยหรือ”

“ข้าก็ตกใจ แต่มันก็แค่ชั่วครู่เท่านั้นครับ”

“แล้วไม่เสียใจหรือ แบบเหมือนว่าถูกหักหลัง”

ฉันถามที่เล่นที่จริง จากนั้นดาร์เวอร์ก็ตอบแบบติดตลกตามนิสัย

“จะเป็นอย่างนั้นได้ยังไงครับ ข้าเคยโดนท่านทิ้งมาแล้วด้วยซ้ำนะครับ”

“...”

“จะรู้สึกว่าคุณหักหลังง่าย ๆ ได้ยังไงครับ”

อิตาคนนี้

ฉันกลอกตาเงิบๆ ดาร์เวอร์ก็กระแอมในลำคอ

“แต่ถ้าถามว่าข้าเสียใจไหมที่เพิ่งมารู้ตอนนี้ ก็บอกได้ว่าไม่มีปัญหาครับ เพราะมันเป็นเรื่องปกติที่จะปิดบังไว้”

เขากระแอมอีกครั้งและเสียงที่ติดตลกก็หายไปบางส่วน

“สำหรับความลับเรื่องชาติกำเนิดของท่านนั้น ก็...ข้าเคยพูดไปแล้ว

“ไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว ทุกคนก็ด้วย ยิ่งได้ใกล้ชิดและยิ่งรับใช้ท่านนานเท่าไร ทุกคนก็ยิ่งชอบท่านมากขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่เพราะสายเลือดของท่านครับ”

ฉันตั้งใจฟังดาร์เวอรี่โดยที่ยังคงพาดแขนอยู่บนพนักม้านั่ง ลมเย็นที่พัดผ่านหน้าผากของฉันลอยผ่านไป กลิ่นเย็นสดชื่นของสวนในฤดูหนาวทำให้ฉันมีความสุข นี่ฉันอารมณ์ดีขึ้นได้มากขนาดนี้เลยเหรอ มีความสุขกับเรื่องที่เล็กน้อยมาก

ฉันรู้สึกเงินเล็กน้อย เหมือนเป็นเด็กที่อยากได้อินคำตอบที่ถูกใจ และชอบเมื่อได้อินคำตอบนั้น ไมสิ มันไม่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นแบบนั้น คิดดูแล้ว ก่อนหน้านี้ไม่ว่าฉันจะบ่นอะไร ดาร์เวอรี่ก็พูดในสิ่งที่ฉันอยากได้อินเสมอ

อา ความอึดอัดนี้ ฉันควรทำอย่างไรกับมันดี

ฉันเลือกที่จะเล่าเรื่องตลกไร้สาระเพื่อก้าวข้ามความอึดอัดและความลำบากใจที่ธากาเข้ามา

“นั่นหมายความว่าท่านดาร์เวอรี่ก็ชอบข้าด้วยเหรอ หรือนี่คือคำสารภาพรักหรือเปล่า”

ฉันงงใจพูดด้วยน้ำเสียงรำเริง ฉันคิดว่ามันน่าจะตลก แต่ ณ จุดนี้ยังตลกอยู่ใช่ไหม ดาร์เวอรี่ที่ควรจะหัวเราะ หรืออย่างน้อยก็ยกย้มหรือจิกกัดอย่างอื่นต่อ อยู่ๆ ก็ปิดปากเงียบ

ฉันกะพริบตาซ้ำๆ เมื่อเกิดความเงียบที่ไม่คาดคิดขึ้นระหว่างฉันและดาร์เวอรี่...หือ

อะ...อะไรกัน

ทำไม ฉันล้อเล่นแรงเกินไปเหรอ แม้จะเป็นแค่เรื่องล้อเล่น แต่มันก็มากเกินไปใช่ไหม

ดาร์เวอรี่ดูสับสนและเหมือนจะตัวแข็งที่เล็กน้อย ดังนั้นฉันจึงรู้สึก

ลำบากใจเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทำไม ทำไมละ ฉันพูดอะไรผิดเธอ หรือ ดาร์เวอร์ไม่ชอบให้ล้อเล่นเรื่องแบบนี้

จริงๆ ก็มีคนประเภทนั้นอยู่ ที่ไม่เข้ากับเรื่องตลกสักเรื่องจนถูกมองว่าจริงจังเกินไปและทำให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัด ถ้าฉันคิดจะพูดเล่นกับใคร ก็ควรพูดกับคนที่ขี้เล่นสักหน่อย

แล้ว...ใช่หรือ ใช่ไหม นี่เป็นเรื่องที่ไม่ควรล้อเล่นกับดาร์เวอร์เธอ ตอนนี้ฉันควรจะขอโทษเขา

ขณะที่ฉันกำลังคิดหนัก ดาร์เวอร์ก็พูดขึ้น

“...ข้าไม่ได้ฟังครับ”

“หือ”

“ข้าไม่ได้ฟัง พอดีข้าเผลอคิดเรื่องอื่นอยู่ ขอภัยครับ เมื่อครู๋ ท่านพูดว่าอะไรนะครับ”

ฉันกะพริบตา คำขอโทษที่จุกอยู่ในคอของฉันถูกกลืนกลับลงไป

“...ท่านไม่ได้ฟังเลยเธอ”

“ขอภัย ในระหว่างที่คุยกันข้าเสียมารยาทคิดเรื่องอื่นและพยายามจะหาคำตอบดีๆ แล้ว แต่ข้าไม่ทันได้ฟังอะไรเลยครับ”

อะไรกัน จะบอกว่าที่เขาเจียบไปแค่เพราะไม่ทันฟังว่าฉันพูดอะไร ใช่ไหม

ฉันถึงกับเพลีย นึกว่าตัวเองพูดจาล่วงเกินดาร์เวอร์เสียอีก พอใจเย็นลง ท่าทีของฉันก็เปลี่ยนไปโดยปริยาย ฉันเปลี่ยนเรื่องพูดพลาจ เกยคางไว้บนมือ

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก ข้าถามว่าท่านชอบข้าไหม ท่านหลงเสน่ห์ข้าแล้วใช่ไหม”

“ท่านถามคำถามที่รู้คำตอบอยู่แล้วนะครับ”

“ทำไม ท่านจะบอกว่าตกหลุมรักมากจนต้องพยายามปีนขึ้นมาเลย

ไซโหม”

“นั่นแหละครับ โชคดีนะที่ข้าเรียนป็นผามา”

อะไรเนี่ย ว่าแล้วว่าเขาต้องตอบแบบนั้น ฉันหลุบตาลงแล้วยกยิ้มในตอนนั้นก็อีกคนเดินเข้ามาหาจากที่ไกลๆ

“เลดีเจ้าค่ะ!”

“แมรี”

ฉันจำชื่อของสาวใช้ตัวเล็กที่มีกระຈາงๆ บนใบหน้าได้ โชคดีที่ฉันจำเธอได้ทันทีโดยที่ไม่มีความลังเลหรือสงสัยเลย เธออ้าปากหายใจอย่างตื่นเต้นราวกับวิ่งมา

“ระ...เรื่อง...หะ...ที่ท่านพูดเมื่อกี้”

หมายถึงความลับเรื่องชาติกำเนิดของฉันไซโหม ฉันพยักหน้าและถามขึ้น

“ทำไมเธอ”

“ตะ...ต้องเก็บเป็นความลับไซโหมเจ้าค่ะ”

“อะไรนะ”

ฉันเบิกตามองแมรี หลังจากเริ่มหายใจเข้าที่แล้ว เธอก็รีบพูดด้วยน้ำเสียงปกติ

“ข้าหมายความว่าเรื่องที่ท่านเป็นเจ้าหญิง แม้สำหรับพวกเราจะดูดีมาก แต่...เอ่อ...เมื่อวันก่อนข้าบังเอิญได้ยินเขาพูดกัน...ว่าในสังคมชนชั้นสูงแคบมากเจ้าค่ะ”

แมรีกลอกตาครู่หนึ่งราวกับพยายามปรับสีหน้าแล้วพูดต่อ

“ถ้ารู้เรื่องนี้แล้วเลดีจะเป็นยังไงเจ้าค่ะ ข้าไม่รู้ว่าท่านรู้หรือเปล่า แต่ตามาเรที่เป็นคนงานใหม่ในคอกม้าปากส่วงมาก เช่นเดียวกับเดอไวโร่เพื่อนของเขาที่ทำงานอยู่ในครัว ถ้าท่านอนุญาต ข้าจะแอบตีพวกเขาเจียบๆ ไม่ให้พวกเขาปากส่วง...”

“ไม่เป็นไรหรอก”

ฉันก็ตรึมฝึปากด้านในเบาๆ แล้วพูด ไม่ใช่อะไรหรอก เพราะรู้สึกเหมือนฉันจะหลุดหัวเราะออกมานะสิ แต่มันก็ไม่ใช่หัวเราะในความหมายที่ไม่ดีนะ ใบหน้าจริงจังของแมรี่ทำให้ภายในลำคอของฉันรู้สึกจุกจิก

“ไม่เป็นไร เจ้าไม่ต้องห่วง แล้วก็ชอบใจมากเลยนะ”

“เห็นไหมครับ”

ดาร์เวอร์พูดแทรกขวากับว่ากำลังรออยู่

“ข้าบอกท่านแล้วใช่ไหม ใครๆ ก็ชอบท่านทั้งนั้นครับ”

ใช่ แต่ฉันนี่ว่าเขาแค่จะปลอบใจฉันเฉยๆ

ฉันมองแมรี่ที่ดูสับสนอยู่ตรงหน้าและปากของฉันก็โค้งขึ้น ลมหนาวพัดผ่านใบหญ้าและลอยมาปะทะแก้มของฉัน แต่ฉันไม่รู้สึกหนาวเลย

วันรุ่งขึ้น ทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น ฉันก็ไปที่พระราชวัง ในที่สุดฉันก็จะได้รายงานเรื่องผ้าแห่งความหลงใหลตามที่วางแผนไว้ลัทธิ

และมีเหตุผลอื่นเช่นกัน

ชนชั้นสูงที่จะสละนามสกุลของตนต้องได้รับการอนุมัติจากราชวงศ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือจำเป็นต้องมีเอกสารการลงทะเบียนในทะเบียนครอบครัว

และตอนนี้ฉันกำลังจะถูกถอดออกจากทะเบียนครอบครัวของท่านพ่อและท่านแม่อย่างเป็นทางการ เพราะเอสซีกับฉันไม่ต้องเป็นครอบครัวเดียวกันตามกฎหมายอีกต่อไป

หากได้รับการอนุมัติ จากนั้นไปฉันจะไม่ใช้‘ลิเดีย วิกกรีน’ แต่เป็นแค่‘ลิเดีย’ เท่านั้น

ฉันรู้สึกใจหาย...แต่อีกไม่นานฉันจะกลับมาใช้นามสกุลนี้อีกครั้ง

โธ้ย ฉันนี่จริงๆเลย ชอบพูดอะไรก็ไม่รู้

ฉันชินตัวเองจนทนไม่ไหว จึงปิดปากและทูปแก้อี๊ดตึงปักๆ

ทันใดนั้นก็มีคนเข้ามาในห้องรับรองแขก

“ฝ่าบาททรงตอบรับคำร้องขอเข้าเฝ้าของเลดี้แล้วเจ้าค่ะ ข้าจะพาท่านไปที่ห้องพระโรงเอง ดังนั้นโปรดตามข้ามาเจ้าค่ะ”

“...”

...ไม่เห็นใช่ไหม เธอคงไม่เห็นหรือไม่ใช่ไหม ฉันต้องทำเป็นสงบนิ่งไม่แสดงซึ่งสีหน้าใดๆ ฉันเปลี่ยนท่าทีในทันทีและเดินตามนางกำนัลไปเสียบๆ

หลังจากมาถึงห้องพระโรงและนั่งรอไม่นาน จักรพรรดิก็จปรากฏตัวขึ้น ฉันจึงรีบลุกขึ้นทำความเคารพทันที

“ถวายบังคมดวงตะวันอันสูงส่งแห่งจักรวรรดิเพคะ”

“นั่งลงเถอะ”

เสียงท่อมต่ำพูดขึ้น เมื่อได้รับอนุญาตจากจักรพรรดิแล้ว ฉันก็นั่งลงก่อนจะเงยหน้าขึ้น แสงภายในห้องพระโรงทำให้เรือนผมสีทองของจักรพรรดิเป็นประกายเจิดจ้ามากขึ้น

วันนี้ก็เช่นกัน...

พวกเขาดูคล้ายกัน ทุกครั้งที่ฉันเห็นจักรพรรดิ ฉันก็ชอบเผลอคิดเรื่องนี้โดยไม่รู้ตัว ว่ากันว่าเจ้าชายรัชทายาทเหมือนกับพระองค์มาก

ดีเอ็นเอของจักรพรรดินีหายไปไหนหมดนะ

แม้ว่าจะอยู่ในที่ร่มซึ่งมีแสงแดดส่องถึงน้อยก็ตาม แต่ผมสีทองสดใสและดวงตาสีเขียวของจักรพรรดิก็จดึงดูดความสนใจของทุกคนได้ นอกจากนี้ยังรู้สึกว่าคุณเจ้าเจิดจ้ามาก เป็นความรู้สึกแบบเดียวกับตอนที่ฉันเห็นเจ้าชายครั้งแรกจากไกลๆ

ไม่ใช่แค่สีผมกับสีดำ แต่หน้าของพวกเขาก็คล้ายกันมาก

ฉันไม่อยากจะวิจารณ์รูปร่างหน้าตานะ แต่หน้าตาขององค์จักรพรรดินีที่ฉันเคยเห็นมานั้นค่อนข้างธรรมดา ในกรณีนี้เชื่อได้ว่าดิแอ่นเอที่นำอิจฉาของเจ้าชายล้วนแต่เป็นของจักรพรรดินีแน่นอน อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกสงสัย

ปกติแล้ว หากพ่อหล่อ ลูกชายก็จะหล่อด้วยใช่ไหมนะ

ที่โลกนี้ว่ากันว่าลูกสาวจะสวยตามแม่และลูกชายจะหล่อตามพ่อ

ถ้าอย่างนั้นฉันก็ควรจะมีลูกชาย...

ฉันว่ามันน่าจะดีกว่า ฉันไม่ได้บอกว่าฉันหน้าตาน่าเกลียดนะ แต่เทียบในหลายๆ ด้าน ใบหน้าของเอสซึ้นนั้นล้ำค่าเกินกว่าจะถูกเก็บฝังไว้ในประวัติศาสตร์แบบนี้...ขณะที่คิดใคร่ครวญ ฉันก็นึกขึ้นได้ว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่

พระเจ้าช่วย! บ้าไปแล้ว ลิเดีย เธอคิดอะไรอยู่ คิดคนเดียวไปไกลถึงไหนแล้วเนี่ย อยู่ๆ ฉันก็คิดคนเดียวและรู้สึกเขินอายจนอยากเอามือปิดหน้าที่ร้อนขึ้น

จักรพรรดินีเอ๋ยปากขึ้น

“ว่าแต่เลดี้วริน เจ้าขอพบข้าด้วยเรื่องอะไร”

ขอบพระทัยเพคะ พระองค์ทักได้ถูกเวลามากเลย

ฉันตอบคำถามเหมือนกำลังรอจังหวะอยู่

“หม่อมฉันมาเข้าเฝ้าฝ่าบาทเพราะมีเรื่องสำคัญจะทูลให้ทรงทราบเพคะ”

“หรือ”

“หม่อมฉันอยากจะทูลพระองค์ตามลำพังได้ไหมเพคะ”

จักรพรรดินีดูเหมือนจะไตร่ตรองคำพูดของฉันครู่หนึ่ง แล้วจึงยกมือข้างหนึ่งขึ้นเพื่อส่งสัญญาณ จากนั้นเมื่อนางกำนัลและอัศวินทุกคนในห้องพระโรงถอยออกไปด้านนอกอย่างสงบเรียบร้อยแล้ว จักรพรรดินีก็ลดมือลง

“ตอนนี้ก็พูดได้แล้ว”

“ขอบพระทัยเพคะ เช่นนั้น...”

ฉันหยิบผ้าแห่งความหลงใหลที่พกติดตัวออกมาโดยไม่ลังเล มีความสนใจুবหนึ่งดวงตาของจักรพรรดิเมื่อได้เห็นผ้า ฉันหยุดทันทีเมื่อเห็นแบบนี้

“พระองค์รู้จักมันหรือเพคะ”

“ไม่ นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นมัน ภายนอกมันไม่ได้ดูพิเศษขนาดนั้น แต่...”

จักรพรรดิตูเหมือนจะใคร่ครวญและพูดต่อ พระองค์เอียงคอเล็กน้อย

“มันรู้สึกแปลกๆ ตรงไหนสักอย่าง สัมผัสได้ถึงพลังที่แปลกประหลาด มันมีเวทมนตร์ใช่ไหม”

ฉันแอบประหลาดใจ ทั้งฉันและอาริไม่ได้รู้สึกถึงความผิดปกติอะไรในขณะที่มองดูผ้าผืนนี้ แม้หลังจากสัมผัสและโดนผลกระทบโดยตรงแล้วก็ตาม ฉันก็ยังรู้สึกแปลกใจที่มองภายนอกมันดูไม่ต่างจากผ้าธรรมดาทั่วไป

แต่ทันทีที่จักรพรรดิเห็นมัน ก็รู้ทันทีว่าผ้าแห่งความหลงใหลนั้นไม่ใช่ผ้าธรรมดา

นี่หมายความว่าพระองค์ไม่ได้เป็นแค่จักรพรรดิธรรมดาใช่ไหม แต่เป็นจักรพรรดิที่เก่งและไม่ได้มีดีแค่ตำแหน่งเท่านั้น นี่สินะถึงประสบความสำเร็จ

“มันไม่ใช่เวทมนตร์เพคะ แต่เป็นผ้าที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันจริงๆ แล้วสิ่งนี้คือ...”

ฉันอธิบายเรื่องผ้าอย่างใจเย็น โดยไม่ได้บอกว่ามันชื่อผ้าแห่งความหลงใหล ความจริงที่ผ้านี้ถูกเรียกด้วยชื่อนั้นเป็นที่รู้กันเฉพาะคนที่

รู้อนาคตล่วงหน้าผ่านหนังสือเท่านั้น

สีหน้าของจักรพรรดิไม่เปลี่ยนไปนักหลังจากได้ยินเรื่องราวทั้งหมด
จากนั้น

ฉันพูดต่อ

“ถ้าหากจำเป็นต้องพิสูจน์ ที่นี้อาจจะยากสักหน่อยเพคะ แต่ถ้า
พระองค์ทรงมีเวลาก็สามารถไปที่ป่าทางตอนเหนือได้...”

“ไม่ ไม่ต้อง”

จักรพรรดิส่ายหน้าแล้วพูดขึ้น โดยน้ำเสียงนั้นไม่ใช่เสียงที่
เฉยเมยหรือคิดว่าคำพูดของฉันไม่มีความหมาย

“ข้าได้ยินมาว่าเมื่อไม่นานมานี้มีสัตว์ประหลาดจำนวนมากปรากฏ
ตัวขึ้นในป่าทางตอนเหนือ มีผู้เห็นเหตุการณ์ แต่ไม่สามารถพิสูจน์ได้”

จักรพรรดิมองไปที่ผ้าด้วยสายตาที่มีความหมายบางอย่าง

“สรุปว่ามันเป็นเรื่องจริงสินะ”

“...”

“ขอบใจเล็ดมาก ข้าจะไม่ลืมเรื่องนี้เลย”

“หม่อมฉันขอบังอาจทูลถามได้ไหมเพคะว่าพระองค์จะทรงทำ
อย่างไรต่อไป”

คำถามคือจะกำจัดผ้าแห่งความหลงใหลได้อย่างไร จักรพรรดิ
ตอบกลับมาโดยไม่ลังเล

“เราจำเป็นต้องกวาดล้างวิหารเทพเจ้าแห่งความรักและสังหาร
ผู้คนที่อยู่ในนั้น จนกว่าพวกเขาจะสลายภาพจุดประสงค์ที่แท้จริง”

“อะไรนะเพคะ”

ละ...แล้วจะไม่ใช่ไรโซไหม ไม่สิ จะไม่มีปัญหาแน่นอน
จักรพรรดิคือผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จอยู่แล้ว และผ้าแห่งความหลงใหล
ก็เป็นหลักฐานที่เป็นรูปธรรม ไม่ใช่แค่หลักฐานที่กล่าวอ้างขึ้นมอลอยๆ

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันประหลาดใจก็คือจักรพรรดิตัดสินใจหันหลังให้วิหารเทพเจ้าแห่งความรักได้โดยง่าย ทั้งที่ฟังความข้างเดียวจากปากของฉันเท่านั้นเองหรือ หรือว่าพระองค์จะเกลียดวิหาร

และข้อสงสัยของฉันก็ได้รับความกระจ่างเร็วกว่าที่คาด

“ทำไม เจ้าคิดว่าทำเกินไปหรือ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่เลยเพคะ...”

“ข้าจะบอกอะไรเจ้าสักอย่างนะ เดิมทีในจักรวรรดิมีวิหารที่อุทิศตนให้กับเทพเจ้าแห่งมิติอยู่ทั่วไป เจ้ารู้หรือเปล่า”

รู้สิ นี่คือสิ่งที่ฉันค้นเจอระหว่างค้นคว้าเกี่ยวกับเทพเจ้าแห่งมิติเพราะอาริ แต่ไม่ว่าฉันจะรู้หรือไม่ หัวข้อที่อยู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาในก้นบึ้งความคิด ฉันจึงตอบออกไปโดยไม่ปิดบังความอยากรู้อยากเห็น

“หม่อมฉันทราบเพคะ”

“ใช่แล้ว มันเคยรุ่งเรืองจนถึงจุดสูงสุดเมื่อสามร้อยปีที่แล้ว แต่ตอนนี้กลับหามันไม่เจอเลย เจ้ารู้เหตุผลไหม”

ฉันไม่รู้ และนั่นคือสิ่งที่ฉันสงสัยมานานแล้ว

ฉันถามกลับไปอย่างระมัดระวัง

“ฝ่าบาททรงทราบหรือเพคะ”

“พวกเขายាយมสร้างจักรวรรดิดีลิดีลิตีขึ้นมา”

“อะไรนะเพคะ”

จักรวรรดิดีลิดีลิตีเป็นอาณาจักรที่วิหารผู้อุทิศตนให้เทพเจ้าเป็นศูนย์กลางของอำนาจและการปกครองอย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยคือมันเป็นอาณาจักรที่มีสมเด็จพระสันตะปาปาปกครองในฐานะกษัตริย์ ฉันได้ยินมาว่าจักรวรรดิดีลิดีลิตีมีอยู่แค่ในอดีตเท่านั้น ดังนั้นแม้แต่ในยุคสมัยใหม่ที่มีความเจริญก็ยังหาได้ยาก

“ช่วงเวลาอำนาจทุกอย่างอยู่ภายใต้ชื่อของเทพเจ้า ดูเหมือนว่า

พวกเขาจะอาศัยโอกาสนั้นแอบวางแผนแย่งชิงการปกครองจักรวรรดิและ
ช่องสุ่มกองกำลังไว้”

“...”

“เมื่อจักรพรรดิในสมัยนั้นทราบเรื่องนี้ พระองค์ก็ทำลายวิหาร
เทพเจ้าแห่งมิติทั้งหมดในจักรวรรดิทันที ไม่เหลือเลยแม้แต่วิหารเดียว
พระองค์จับพวกผู้นำวิหารมาตัดหัว ส่วนพวกคนระดับล่างในวิหารที่
ไม่รู้เรื่องราวอะไรก็ให้เปลี่ยนไปรับใช้เทพเจ้าองค์อื่นแทน”

ฉันฟังเรื่องราวเงิบ ๆ เรื่องพวกนี้ไม่สามารถหาได้ในหนังสือ
ประวัติศาสตร์เล่มไหนที่ฉันเคยอ่าน จักรพรรดิเอนหลังฟังเก้าอี้อย่าง
สบายใจแล้วพูดต่อ

“เมื่อจักรวรรดิมาถึงจุดที่วิหารมีอำนาจมากที่สุด ก็ยอมถึงเวลา
ที่ต้องถดถอยลงเป็นธรรมดา นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น”

“...”

“เจ้าเข้าใจไหมว่าทำไมข้าถึงเล่าเรื่องนี้ให้เจ้าฟัง”

“เพคะ เป็นไปได้ว่าวิหารเทพเจ้าแห่งความรักจะสร้างมันขึ้นมา
ด้วยจุดประสงค์เดียวกันสินะเพคะ”

หลังจากฟังแล้วฉันก็คิดว่ามันอาจจะจริง พลังในการควบคุมสัตว์
ประหลาด คงไม่มีจุดประสงค์อื่นนอกจากการสร้างกองทัพสัตว์ประหลาด
ขนาดใหญ่...

“ถูกต้อง จริง ๆ แล้วข้าคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่ก็สังหรณ์ใจ
ไม่ดีเลย”

จักรพรรดิยิ้ม พอพระองค์ยิ้มก็ยิ่งดูเหมือนเจ้าชายรัชทายาท
มากขึ้น ฉันรู้สึกที่งอก ถอดแบบกันมาเลย จักรพรรดิที่ไม่รู้ว่าทำไม
ฉันถึงอิงไปดูเหมือนจะค่อนข้างอารมณ์ดี เหมือนคนที่ได้ถอนพิษที่
ปวดออก

“ข้ารู้สึกขอบคุณเจ้าจริง ๆ”

“ไม่หรอกเพคะ”

ฉันรีบส่ายหน้า แม้ว่าฉันจะมีส่วนร่วม แต่ก็ไม่ได้คิดว่าฉันควรจะ
ได้รับคำชมถึงสองครั้ง ยิ่งกว่านั้นฉันรู้สึกผิดมากกว่าที่มารายงานล่าช้า
หลังจากที่ใช้ผ้าแห่งความหลงใหลอย่างจุใจแล้ว

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนจักรพรรดิจะค่อนข้างพอใจ พระองค์พูด
โดยไม่สนใจว่าฉันจะปฏิเสธหรือไม่

“เพื่อเป็นการตอบแทน ข้าก็อยากจะมอบบางสิ่งที่เป็นประโยชน์
แก่เจ้า”

“ไม่เป็นไร...”

“ได้ยินว่าเจ้ากำลังตามหาข้อมูลของเทพเจ้าแห่งมิติอยู่หรือ”

ฉันกำลังจะปฏิเสธ แต่ก็ต้องชะงักไป รู้ได้ยังไง มีเรื่องไหนที่ไม่รู้
บ้างไหม

“ไม่ต้องแปลกใจ ข้าจำได้ว่าเจ้าเคยมาที่ห้องสมุดของพระราชวัง
มาก่อน แล้วครั้งนั้นพวกเจ้าก็เลือกและยืมเฉพาะเล่มที่เกี่ยวกับเทพเจ้า
แห่งมิติเท่านั้น”

อา... ตอนนั้นเอง นั่นสิ วันที่ยืมหนังสือฉันไม่ได้ทำตามกฎและ
ยืมโดยใช้อำนาจของเจ้าชายรัชทายาท

ทุกอย่างต้องถูกรายงานอยู่แล้ว

ฉันไม่คิดว่าจะรู้เรื่องส่วนตัวแบบนี้ด้วย ถึงฉันไม่ได้ตั้งใจจะแหกกฎ
แต่ก็รู้สึกผิดขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล เสียงของจักรพรรดียังคงดำเนินต่อไป

“พอพูดถึงวิหารเทพเจ้าแห่งมิติ ข้าก็นึกขึ้นได้ จริณสิ ถ้าเลดี้ยังคง
สืบเรื่องเทพเจ้าแห่งมิติอยู่ ข้าคิดว่าข้าสามารถช่วยเจ้าได้”

“อะไรระเพคะ”

เป็นความโชคดีที่มาโดยไม่คาดคิด ทันทีก่อนที่ฉันจะตกใจโดยไม่รู้ตัว

คำพูดต่อไปก็ตามมา

“มีคนอ้างว่าได้พบกับเทพเจ้า เขาบอกว่าเขามาที่นี่เพราะความผิดพลาดของเทพเจ้า”

ฉันฟังคำพูดของจักรพรรดิเงียบๆ มันเป็นช่วงเวลาที่ต้องใช้สติอย่างมากหลังจากเข้าไปในห้องพระโรง จักรพรรดิคงสังเกตเห็นเช่นกัน ดังนั้นพระองค์จึงหยุดให้ฉันคิดตามชั่วครู่ก่อนจะพูดต่อ

“ในตอนที่เทพเจ้าที่เขากล่าวถึงคือเทพเจ้าแห่งมิติ เขาบอกว่าเขาสามารถกลับไปยังที่ที่เขาจากมาได้ แต่ก่อนหน้านี้เขาอ้างว่าเขาได้ทำให้พระเจ้าชุนเคื่องโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงถูกทิ้งให้อยู่ที่นี่พร้อมกับคำสาป”

“...”

“แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อเขา เพราะไม่มีทางพิสูจน์ได้เลย สิ่งที่เขาเก็บไว้เป็นหลักฐานมีเพียงหนังสือที่มีแต่หน้าว่างๆ ดังนั้นคนรอบข้างจึงปฏิบัติต่อเขาเหมือนคนบ้า ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรก็ตาม”

หนังสือที่มีแต่หน้าว่าง อยู่ๆ ฉันก็นึกถึงครั้งแรกที่เจอ <ฤดูใบไม้ผลิของเทพธิดาอะคริต้า> และเอาให้เบสซิดู

“เบสซิดู เจ้าลองดูซิว่าหนังสือเล่มนี้มันเขียนว่าอะไร”

“ก็ไม่มีอะไรเลยนี่เจ้าคะ”

หัวใจของฉันกำลังเต้นแรง ปากคันยุบยิบ ใจก็กระสับกระส่าย อยากจะลุกขึ้นยืนและถามว่าจะเจอคนคนนั้นได้ที่ไหนตอนนั้นเลย และเหมือนว่าจักรพรรดิจะอ่านใจฉันออก จึงพูดอะไรบางอย่างที่ไม่มีอะไรน่ายินดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“ข้าจะเชิญเขามาที่พระราชวัง คงจะใช้เวลาสองถึงสามวัน เพราะเขาไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง”

“...”

“ข้าไม่รู้ว่าพอจะช่วยได้ไหม”

“หม่อมฉันซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของฝ่าพระบาทพะคะ”

ฉันพูดจากใจจริง และจักรพรรดิก็ยิ้มพอใจ จากนั้นพระองค์ก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง ฉันเองก็ลุกขึ้นทำความเคารพทันที

ในตอนนั้นจักรพรรดิก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างได้จึงพูดขึ้นอีกครั้ง

“เหตุผลที่วันนี้เจ้ามาที่พระราชวังมีแค่นี้หรือ”

ดูเหมือนพระองค์จะรู้อะไรบางอย่าง ฉันเงยบไปสักพักก่อนจะตอบ

“หม่อมฉันมีอย่างอื่นต้องทำอีกพะคะ แต่...”

“อย่างนั้นหรือ”

จักรพรรดิเงยบไปครู่หนึ่งเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วเอ่ยกับฉันด้วยสีหน้าที่เข้าใจ

“ถ้าเจ้าต้องการถอดถอนสถานะเลดี้แห่งตระกูลดุกอออก เรื่องนั้นได้รับการอนุมัติไปแล้ว ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องเสียเวลา”

“...อะไรนะพะคะ”

“ท่านดยุกมาที่นี้ตั้งแต่เมื่อวานแล้วละ”

เสียงอันแผ่วเบาดังก้องไปทั่วห้องพระโรง พูดให้ถูกคือก้องในหูของฉัน ฉันแผลออกมาออกไปทันทีว่า ‘อะไรนะ’ และรีบปิดปากแทบไม่ทัน จนเกือบจะหลุดพูดอะไรบ้า ๆ ออกมาแล้ว

ตอนไหน

ฉันควรจะตกใจ เมื่อวานเอสซึ่งงานยุ่งทั้งวันอย่างช่วยไม่ได้ เนื่องจากต้องสะสางงานที่ไม่ได้ทำในคราวเดียวเพราะเดินทางไปยังอาณาจักรบิรอซมา แต่ระหว่างนั้นเขายังไปที่พระราชวังของจักรพรรดิได้อีกหรือ

เขาแยกร่างได้หรือ...

ฉันพูดไม่ออกกับสถานการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เมื่อจักรพรรดิเห็นฉันทำหน้าสงสัยอีกครั้ง ทันใดนั้นพระองค์ก็เปลี่ยนเรื่องทันที

“อาณาจักรบิรอซใช่ไหม”

“เพคะ”

“ได้ยินว่าราชินีถูกกลุ่มกบฏตัดหัวเรียบร้อยแล้ว”

เรียบร้อยแล้วเหรือ

ฉันอดเบิกตากว้างไม่ได้ ฉันเพิ่งกลับจากอาณาจักรนั้นและให้อัครวิ
สามคนจัดการส่วนที่เหลือเมื่อไม่กี่วันที่แล้วเองนะ

มันไม่ได้นานขนาดนั้น ฉันจึงแอบตกใจที่มันจบเร็วกว่าที่คาดไว้
แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้ฉันรู้สึกตกใจ

ฉันไม่เคยคิดเลยว่าฉันจะได้ยินเรื่องนี้จากปากของจักรพรรดิ

อาณาจักรบิรอซอยู่ติดกับจักรวรรดิ ฉันได้ยินมาว่าจนถึงขณะนี้
ก็มีการติดต่อกันแค่เล็กน้อยแม้จะอยู่ใกล้กัน แต่เนื่องจากเป็นอาณาจักร
เพื่อนบ้านจึงต้องจับตาดูความเคลื่อนไหวบ้าง

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เร็วเกินไป ด้วยความเร็วขนาดนี้อาจกล่าวได้ว่า
เรื่องทั้งหมดถึงหูของจักรพรรดิแทบจะเรียลไทม์ ซึ่งนับเป็นเรื่องน่า
ประหลาดใจมากในโลกที่ไม่มีอินเทอร์เน็ต

ในขณะที่ฉันกำลังคิดเรื่องนี้ในใจ จักรพรรดิก็พูดต่ออีก

“สถานที่ที่เลดี้เพิ่งไปคืออาณาจักรบิรอซใช่ไหม”

มีอะไรที่ฉันไม่รู้บ้าง

ณ จุดนี้ฉันอาจคิดไปเองว่าโลกนี้ไม่มีอินเทอร์เน็ต หรือบางที
พวกเขาอาจจะสามารถสร้างกล้องวงจรปิดที่ล้ำสมัยโดยใช้เวทมนตร์ได้
ขณะที่ฉันสงสัยเรื่องนี้ จักรพรรดิก็เอ่ยปากอีกครั้ง

“ข้าขอเดานะ เลดี้ไปที่อาณาจักร อยู่ๆ ราชินีก็ถูกตัดหัวโดย
พวกกบฏ หลังจากนั้นดยุกก็มาบอกว่าจะให้เลดี้ออกจากตระกูล”

“...”

“แม้ว่าข้าจะไม่เคยพบตัวจริง แต่ได้ยินมาว่าราชินีแห่งอาณาจักร

บิรุษมีผมสีแดงสดที่หาได้ยากใช้ไหม”

ฉันเข้าใจสิ่งที่พระองค์ต้องการจะสื่อ คนคนนี้เป็นขบถจริงๆ ฉันยอมรับในทันที

“ฝ่าบาทเดาถูกแล้วเพคะ”

มีอะไรที่ปิดบังได้บ้าง ไม่ว่าอย่างไร ในไม่ช้ามันก็จะเป็นเรื่องราวที่แพร่ไปในวงกว้างเพราะฉันเพิ่งประกาศให้พวกคนรับใช้รู้

“เจ้าไม่คิดจะเกล้งทำเป็นปฏิเสธสักหน่อยเลยหรือ”

“เพราะมันเป็นเรื่องจริงเพคะ”

“อืม ข้ามีคำถาม เจ้าตัดสินใจหรือยังว่าจะไปอยู่ที่ไหน”

ฉันพยายามทำความเข้าใจกับคำถามนั้น

อา พระองค์กำลังถามว่าฉันจะถูกไล่ออกจากบ้านหรือเปล่าสินะ อาจดูเหมือนฉันจะถูกตัดออกจากตระกูลสินะ พอลคิดได้ฉันก็ตอบออกไป

“หม่อมฉันไม่ได้จะเปลี่ยนที่อยู่เพคะ”

หลังจากตอบไป ฉันก็หยุดชะงักไปครู่หนึ่ง เป็นเพราะรอยยิ้มที่พึงพอใจปรากฏบนใบหน้าของจักรพรรดิทันทีหลังจากได้ยินคำตอบ ความรู้สึกโล่งใจแผ่ไปทั่วดวงตาสีเขียวสดซึ่งทำให้ฉันนึกถึงเจ้าชายรัชทายาท

โล่งใจหรือ

“เข้าใจแล้ว ขอบใจเจ้าสำหรับการตอบคำถามเล็กๆ น้อยๆ ข้าจะส่งข่าวไปทันทีที่คนคนนั้นมาถึงพระราชวัง”

“ขอบพระทัยเพคะ”

หลังจากพุดจบ จักรพรรดิก็หันหลังและเดินออกจากห้องพระโรงไป ฉันทำความเคารพอย่างสุภาพ

ตอนนั้นเองที่เสียงพึมพำที่ดูเหมือนคุยกับตัวเองแว่วผ่านหูของฉัน

“ไม่ใช่แค่กางขวางคอ แต่เป็นศัตรูหัวใจสินะ มิน่า เจ้าเด็กนั่นถึงถูกทิ้ง”

อะไรวะ

“ก็ช่วยไม่ได้ ถ้ามีศัตรูหัวใจอยู่ในระดับนั้น ตอนนั้นเข้าใจแล้ว”

ฉันงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง แต่จักรพรรดิก็ดูเดินออกไปนอกประตูแล้ว ฉันอ้าปากค้างมองไปทางประตูบานใหญ่หรูหราที่จักรพรรดิเพิ่งเดินผ่านไปอย่างไม่อยากจะเชื่อตัวเอง

หรือว่ารู้สึกโล่งใจที่สุดในที่สุดตอนนี้ก็ได้คำตอบ หลังจากที่ยังสงสัยมานานว่าทำไมลูกชายตัวเองถึงถูกทิ้ง...

ไม่นานหน้าฉันก็ร้อนผ่าวไปถึงตึงหู โชคดีที่ในห้องพระโรงไม่มีใครอยู่จึงไม่มีสายตาดำจับจ้องมาที่ฉันซึ่งกำลังเอามือปิดหน้าพาลงทำท่ากระพือปีกพับๆ อย่างดูเดือด

ฉันว่าจะไปพบอารีกันทีหลังจากเสร็จธุระที่พระราชวัง เพราะฉันจะไม่ยอมเป็นคนเดียวที่รู้ว่าที่ฉันได้รับมาโดยบังเอิญ รวมถึงความสุขที่ฉันได้รับจากจักรพรรดิในวันนี้

แต่สุดท้ายฉันก็ไม่ได้พบอารี แม้ว่าฉันจะมุ่งหน้าไปที่บ้านของไวเคานต์เกรซันท์ก็ติดตาม

“เป็นไข้หรือ”

“เจ้าคะ เล็ดป่วยหนักมากเลยเจ้าคะ ข้าไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

สาวใช้ในคฤหาสน์ของท่านไวเคานต์มีสีหน้าเป็นกังวล ฉันมองเธอที่ดูกระวนกระวายก่อนจะถามเพิ่ม

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อวานขึ้นแล้วเจ้าคะ วันนี้ก็สามวันเต็มแล้ว”

“แล้วหมีล่ะ หรือว่า...”

“เข้าตามหมีที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองหลวงมาด้วยข้าเจ้าค่ะ แต่ไม่รู้ทำไมพวกเขากลับพูดซ้ำ ๆ ว่าแค่อากาศร้อนอบอ้าวเฉย ๆ เจ้าค่ะ”

ฉันกำลังจะบอกว่าฉันจะให้หมีหมีประจำตระกูลของฉัน แต่ฉันก็กลืนมันกลับไป แม้ว่าหมีของฉันจะมีความสามารถพอสมควร แต่ก็คงไม่ได้ดีไปกว่าหมีที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองหลวง

“...ถ้าอากาศดีขึ้นแล้ว ส่งข่าวให้ข้าด้วยนะ”

“เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ เลดี”

ฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องออกจากคุกหาสน์ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย ดาร์เวอร์มองดูใบหน้ามทุกข์ของฉันแล้วพูดขึ้น

“เธอจะไม่ใช่ใครครับ”

“อย่างนั้นหรือ”

“แน่นอนสิครับ ทั้งต่อหัวเสือ กรอบรูปหล่นกะทันหัน ต้นไม้โค่น... เธอรอดพ้นจากความโศกเศร้ามาทุกรูปแบบแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีทางที่จะไม่รอดเพราะพิษไข้ได้หรอกครับ”

“...”

“มันเป็นไปไม่ได้ครับ”

“ข้าก็หวังให้เป็นแบบนี้เหมือนกัน”

เสียงของดาร์เวอร์ดูมั่นใจมากจนฉันรู้สึกสบายใจขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว
ใช่ เธอต้องไม่เป็นอะไร

ทุกคนก็ต้องเคยเจออาการเจ็บป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุอย่างน้อยสักครั้ง แต่ในกรณีของอาริ ฉันกังวลเล็กน้อยว่าเธอจะไม่สามารถป้องกันอันตรายได้ในขณะที่นอนป่วย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็มั่นใจว่าดีแลนจะอยู่ข้างๆ เพื่อปกป้องเธอ

ฉันออกจากคุกหาสน์ของไวเคานต์แล้วกลับมายังคุกหาสน์ดยุก

จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตรงไปหาเอสซี่ ฉันรู้ว่าเขางานยุ่ง ก็เลยพยายามไม่ไปรบกวนเขา แต่ถ้าเขาถึงขนาดมีเวลาแวะไปพระราชวังของจักรพรรดิได้ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“เอสซี่”

พอฉันมาถึงหน้าประตูห้องทำงาน ฉันก็นึกอยากแกล้งเขาขึ้นมาทันที

ฉันเรียกเอสซี่ด้วยเสียงที่เบามาก ไม่ได้เคาะประตูด้วย ดังนั้นไม่มีทางที่เขาจะรับรู้ถึงตัวตนของฉันผ่านประตูหนาที่ปิดด้วยเสียงกระซิบแบบนี้ได้

อัศวินที่เฝ้าประตูมองดูสิ่งที่ฉันทำด้วยสีหน้างุนงง

“เลดี้ ท่านเจ็บคอหรือเปล่าครับ ถ้าเรียกเสียงเบา...”

“ซูว์”

อา ตาคนนี้ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ฉันรีบทำท่าจุกปาก แต่ทันทีที่ทำแบบนี้ ประตูห้องทำงานก็เปิดออก

“ทำอะไรอยู่ ไม่เข้ามาหรือ”

“...”

ฉันดึงนิ้วออกและเบะปากด้วยความไม่พอใจแทน เอ้อ โดนจับได้ซะแล้ว

ฉันว่าจะแอบเปิดประตูเข้าไปเสียหน่อย

หลังจากเรียกด้วยเสียงเบาจนเขาไม่ได้ยินสองสามครั้ง ฉันก็จะเปิดประตูและพูดว่า ‘ไม่มีคนตอบ อย่างนั้นข้าเข้าไปแล้วนะ’ หากเขาตกใจและถามว่าทำไมถึงเข้ามาโดยไม่บอกก่อน ฉันก็จะตอบอย่างไม่รู้ไม่ชี้ว่าฉันเรียกแล้ว แต่เขาไม่ได้ยินเองต่างหาก...

เดี๋ยวนะ ทันใดนั้นฉันก็พบปัญหาในแผนของฉัน

ตรงส่วนที่เรียกว่า ‘ตกใจ’ เอสซี่จะตกใจกับเรื่องแบบนี้จริงๆ หรือ

...คิดว่ามันจะทำให้เขาตกใจได้เหรอ เมื่อรู้อย่างนี้ ความเสียใจก็หายไปทันที มันเป็นการแก่งที่ ไม่ได้ผลตั้งแต่แรกแล้ว และฉันก็หวังไปโดยเปล่าประโยชน์

ฉันเลิกเสียใจกับการแก่งที่ล้มเหลวและเดินเข้าไปในห้องทำงานของเอสซี่ แล้วประตูข้างหลังฉันก็ปิดลง

“เอสซี่”

“อะไรเหรอ”

เมื่อฉันเห็นใบหน้าสงบของเอสซี่ขณะที่เขาหันกลับมาหลังจากปิดประตู ฉันก็มั่นใจในความคิดของตัวเองมากขึ้น ฉันมองเอสซี่ที่เดินเข้ามาใกล้และเอ่ยถามตามตรง

“เจ้าตกใจครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“อะไรนะ”

เขาไม่แสดงท่าทีตกใจกระทั่งคำถามที่ไม่คาดคิดแบบนี้ ฉันนั่งลงบนที่วางแขนของโซฟาในห้องทำงานแล้วพูดต่อ

“ไม่สิ เจ้าไม่ได้ตกใจบ่อยๆ แทบจะไม่เลย ปกติแล้วเจ้าตกใจจนสะดุ้งบ้างไหม”

เมื่อเข้าฉันสะดุ้งตอนซุบที่ฉันกินร้อนกว่าที่คิดไว้ แต่ไม่ว่าฉันจะพยายามจินตนาการแค่ไหน ก็ยากจะนึกถึงภาพที่เอสซี่จะสะดุ้งตกใจกับเรื่องน้ำซุปร้อนแบบนั้น

เอสซี่เงิบไปครู่หนึ่งกับคำถามของฉัน อะไรกัน ตอบยากมากเลยเหรอ ไม่เห็นต้องจริงจังขนาดนั้นเลย ขณะที่ฉันกำลังจะบอกว่าช่างมันก็ได้ เอสซี่ก็เดินไปด้านหลังโซฟาแล้วโน้มตัวลงมาหาฉันพลางกระซิบ

“ถ้าอยู่ๆ ท่านพี่จูบซ้ำ”

“...”

“ข้าอาจจะตกใจก็ได้นะ”

เฮ้ย เฮ้ย! อยู่ๆ ก็พูดอะไรเนี่ย หัวใจของฉันเต้นรัว

ฉันพยายามแกล้งทำเป็นว่าไม่ตกใจและมองสบตาเอสซีพลาส
ตอบกลับ

“อย่ามาไร้สาระ”

“ทำไม ข้าไม่ได้โกหกนะ”

จริงเหรอ ฉันมองไปรอบๆ ห้องทำงานที่มีดสลับครู่หนึ่งเพื่อ
เตรียมใจ จากนั้นก็เสทำเป็นมองอย่างอื่นแล้วรีบจิบปากเอสซีอย่าง
รวดเร็ว ความกล้าหาญอันน่าภาคภูมิใจของฉันได้ขโมยริมฝีปากของเขา
เรียบร้อย ไม่ใช่แค่ที่แก้ม เอ่อ แล้วเป็นไง

“ตกใจไหม”

ฉันถาม จากนั้นเอสซีที่เงิบไปครู่หนึ่งก็ตอบเหมือนโกหก ทำให้
ฉันรู้สึกแพ้เล็กน้อย

“ข้าจะต้องตกใจแน่ ถ้ามันเป็นการจูบ”

“อะไรกัน นี่ก็จูบ...”

...ฉันกำลังจะถามว่าถ้าไม่ใช่จูบแล้วจะเป็นอะไร แต่ฉันก็หุบปาก
ไว้ โอเค นี่แค่จิบแหละ ก็ฉันไม่กล้าพอที่จะจูบเขาจะทันหันจริง ๆ นี่
ยิ่งไปกว่านั้น ในตอนนี้ฉันก็ไม่ใช่การจูบแบบไม่ทันตั้งตัวอีกต่อไปแล้ว

“...ช่างเถอะ แล้วทำไมเจ้าถึงเรียกข้าว่า ท่านพี่อีกแล้วล่ะ”

ฉันรู้สึกเขินอายกับเหตุการณ์ล่าสุดนี้ จึงยกเรื่องที่ผ่านไปแล้ว
ขึ้นมาพูดโดยไม่มีเหตุผล เอสซีตอบรากับว่าเขาคิดอยู่แล้วว่าฉันจะต้อง
ถามเรื่องนั้น

“เพราะเสียดายมั้ง”

“เสียดายเหรอ”

“เพราะเหลือเวลาอีกแค่ไม่กี่วันที่ข้าจะเรียกท่านว่าท่านพี่”

“...”

“นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไม”

เพราะคำตอบที่เหมือนเสียงกระซิบของเอลซี ฉันจึงรู้ว่าเขาพยายามจะพูดอะไร

“เอลซี ข้าได้ยินมาว่าเมื่อวานนี้เจ้าไปที่พระราชวังมา”

“อืม”

“เจ้าถอดชื่อข้าออกจากตระกูล?”

“ใช่”

“ทันทีเลยเหรอ”

“ไม่มีเหตุผลให้ต้องรื้อนี่นา”

เอลซีใช้มือข้างที่ไม่ได้วางอยู่บนโซฟาจับปอยผมของฉันไปทัดไว้
หลังใบหู

“ข้าอยากจะเป็นคนแปลกหน้า ‘จริง ๆ’ ให้เร็วที่สุด”

“...”

กลิ่นกายของเอลซีเตะจมูกของฉันที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ เขาไม่ได้ฉีดน้ำหอมด้วยซ้ำ แล้วทำไมตัวเขาถึงมีกลิ่นหอมอยู่ตลอดเลยล่ะ คงไม่ใช่แค่ฉันที่ได้กลิ่นคนเดียวใช่ไหม หรือการรับรู้กลิ่นของฉันพังแล้ว

ฉันชมตัวเองที่ไม่ทำจมูกฟุดฟิดและคว้ามือของเอลซีที่ผล่อออกจากหูของฉันมาจับไว้

“...รู้ไหม”

“หือ”

“ราชินีสิ้นพระชนม์แล้ว”

ฉันเล่าเรื่องราวที่ฉันได้ยินมาจากจักรพรรดิเสียงเบา

“ได้ยินว่าพวกกบฏตัดหัวนางไปแล้ว”

เอลซีมองฉันเงิบ ๆ

“แล้วท่านรู้สึกยังไงบ้าง”

“อืม...”

ไม่รู้สิ ฉันควรพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี มันไม่ได้รู้สึกแย่หรือว่าดี ไม่ได้รู้สึกโล่งใจหรือตอกดีใจ และไม่ได้รู้สึกเศร้าหรือเสียใจ

“เฉยๆ นั่นแหละที่ข้ารู้สึก”

แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ไม่ว่าทำไม ส่วนหนึ่งในจิตใจกลับรู้สึกไม่ค่อยดีนัก เอสซีมองตาฉันเหมือนอ่านความคิดฉันได้โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติม

ไม่นานก็มีเสียงแผ่วเบาดังออกมา

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่างมัน”

“หรือ”

“อือ”

เอสซีกุมมือของฉันที่ลูบหลังมือของเขายู่ ความอบอุ่นโอบรอบมือของฉัน ทำให้ฉันยิ้มออกมาโดยไม่ตั้งใจเมื่อรู้สึกว่าร่ากายผ่อนคลายลง

“ใช่ แค่นี้ก็พอแล้ว”

ฉันอยากรู้ความเป็นอยู่ของราชินีและอยากรู้ว่าเธอเป็นคนแบบไหน ฉันก็เลยไปพบกับเธอด้วยตนเอง...และตอนนี้ฉันก็ได้ฟังเรื่องของเธอเป็นครั้งสุดท้าย

แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ใช่ ฉันจะไม่คิดถึงเธออีกต่อไป ตอนนี้เธอตายไปแล้ว

ฉันตบแก้มตัวเองเหมือนคนที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ฉันคิดจะตอบอีกครั้ง แต่ก่อนที่จะได้ทำ เอสซีก็คว้าข้อมือทั้งสองข้างของฉันไว้แล้วมองลงมา

“จูบกันไหม”

ในที่สุด
ความลับเรื่องชาติกำเนิดของฉันก็ถูกเปิดเผย
ความสัมพันธ์ระหว่างฉันและเอสซี่กำลังจะเปลี่ยนไป
จะไม่มี 'พี่สาว' และ 'น้องชาย' อีกต่อไป

“เจ้าถอดชื่อตัวเองจากตระกูล?”
“ใช่ ข้าอยากกลายเป็น
คนแปลกหน้า 'จริงๆ' ให้เร็วที่สุด”

เพราะต่อไปนี้จะมีเพียง 'คนรัก' เท่านั้น
ในที่สุดฉันก็ไม่ต้องหนีไปไหนอีกแล้ว
เพราะที่ของฉันมีเพียงที่นี่ 'คฤหาสน์วีรกรีน'
ที่มีเราสองคนอยู่ด้วยกัน

18+

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7655-5

